

Gimnáziumba Aszódra járt. Itt ismerkedett meg a zenével, a kamaramuzsikálás csendes mámorával, egy barátja jóvoltából, akihez rendszeresen jártak társai, kamarazenélni.

Ezekkel később, a Balázs Béla stúdióban kisfilmet készített *Capriccio* címmel (capriccio: szeszélyes, csapongó zenedarab) — a zongorát cipelőket is feloldó, esővel el nem riasztható muzsikálás öröméről.

Es kisfilmet készített *Elégia* címen a lovakról, „akik” gyerekkorának „élménytengelyei voltak”. Felruházta a lovakat a kecsesség, vadság, szépség emberi tulajdonságaival, hogy mindezen szépségek elvesztéséért, rekviemet tarthasson — a XX. század emberéért, akit félt.

Huszárik Zoltán filmrendező, talán ezzel a mondatával fogalmazta meg legpontosabban hivatását meghatározó életprogramját. Félt az embert. Ezért szeretné megajándékozni. Mindazokkal a gondolatokkal, szépségekkel, ízekkel, amelyek őt gazdagítják, amelyeket neki segített felfedezni — Krúdy Gyula.

A rendező eszményképe, az életet élni merő, élvezni tudó, reneszánsz ember-típus, aki nem fél a bukástól, nem fél szeretni a temetőben, aki totális életre törekszik, mint Krúdy hőse, Szindbád.

— Krúdy felismerései, gondolatai, mint egy dolomitrendszer, vonul végig az irodalmon, helyenként fel-feltűnve a felszínre — a mába.

Miként az író, úgy a rendező is, az elmúlás, a halál ürügyén az élet lehetőségeit kutatja. És mert az ember énjével hordozza tulajdonságjegyét, mert cselekedetei mértékét meghatározzák ezek a tulajdonságjegyek — hogyan lehet válaszolni arra a kérdésre, hogy miért választja valaki élete első nagyjátékfilmjének témájaként, a mindenki által filmezhetetlennek mondott, álomból-valóságból szőtt, különös Krúdy-világot?

A rendező rajzol, ír, könyveket illusztrál, szeretne díszletet készíteni. A teljességre törekszik. Kutató, mélyre néző tekintete nem áll meg egy pillanatra sem a látott valóság felületén.

Legközelebb az öregekről szeretne egy kisfilmet készíteni. Nem riportfilmet, nem akarja beszéltetni őket. Csak szeretne megőrizni belőlük egy-egy gesztust, szavaknál mélyebben rögződő tekintetet — még a halál előtt, birtokában egy elmúlt életnek. Szomorú? — Csak annyira, mint maga az élet.

Huszárik Zoltán rendezésében, a Krúdy-regényből készült *Szindbád* című filmet novemberben mutatják be a filmszínházak.

LÁSZLÓ ILONA

SZÜLETÉS ÉS HALÁL KÖZÖTT

Az ember magával hozza vágyait...

Domonyból elindult egy fiú. Amikor iskolába járt, fél kezén meg tudta számolni, hogy a Gaiga menti kis faluban hány családnak van rádiója. Könyvek viszont akadtak, szép számmal, és a fiú „rágta őket, mint az egér”, amikor csak tehetett, olvasott.